

STREJČEK PŘÍHODA

JEDEN CHALUPNÍK BYL TUZE CHUDÝ A NEVĚDĚL, jak si má k penězům pomoci. I nedal mu čert dobře dělat, šel a ukradl na zámku pokladnici se všemi penězi. V noci si je přinesl domů, a aby mu žádný na ně nepřišel, vyndal práh a pod něj je položil. Žena se na něho dívala a ptala se ho, kdo mu tolik peněz dal? Ale on věděl, že má hloupou ženu, a tak jí neřekl nic, že je ukradl, nýbrž jen, že nejsou jeho. „Nu, a proč je zakopáváš?“

„Pro strýce Příhodu,“ odpověděl chalupník. Ráno si něco peněz vzal, řekl ženě, aby o tom nikomu nepovídala, a šel do města. Na zámku byl ráno křik, všickni šli zloději na stopu, ale nemohli se ničeho domakat. Bylo to k poledni, selka seděla venku a předla. Tu jede kolem pán na koni; jak ho viděla, myslila si, že to bude nejspíše ten strýc Příhoda, i volá na něho: „Pane, pane! neříkají vám Příhoda?“

„Proč se ptáte?“ pravil s podivením jezdec.

„Já myslila, že jste ten strýc Příhoda a že si jedete pro ty peníze, co můj Honza pod práh zakopal.“

Jezdec slyšel již o krádeži, ihned mu to napadlo, a on řekl selce, že se jmenuje ‚Příhoda‘.

„Nu, tak pojdte a vezměte si je, máte je schované.“

Jezdec slezl, selka mu odundala práh, on peníze vzal a jel s nimi přímo k zámku. Tam když je poznali, hned šli s pouty pro chalupníka. Ale žena řekla, že se ještě nevrátil, ale až přijde, že ho tam pošle.

V noci přišel muž domů, a když mu žena s potěšením vypravovala, že peníze strýci Příhodovi odevzdala, dostal takovou zlost, že by ji byl hnedle zabil. Chvíli chodil po sednici a přemýšlel, jak by se trestu zbavil. Najednou mu něco napadlo, i řekl ženě:

„Teď poslouchej, ty motyko hloupá! Slyšel jsem ve městě, že bude dnes v noci potopa světa, kdo se neschová, ten se utopí. Já vylezu na střechu.“

„A kam mám já vylézt?“ ptala se s plačky selka.

„Jdi do kuchyňky, já zadělám každou díрку, a nepřijde-li voda až na střechu, tak ti nic nebude.“

Selka tam vlezla, a muž zandal každou skulinu, aby tam voda nemohla.

Potom si přistavil ke střeše žebřík a komínem lil dolů do kuchyně vodu. Zprvu se žena modlila, ale čím dál jí voda šla, tím více jí bylo ouzko, a konečně zaslechl muž temný křik: „Utopím se, pomoz, Honzo, mám vody po krk.“ Honza přestal lít, šel ke kuchyňce a tiše udělal malý průchod, aby voda ubíhala. Skoro do božího rána stála selka v kuchyni, potom jí muž otevřel, všecko se uklidilo, a on řekl: „Až sem ti páni přijdou, můžeš říci, že byla potopa světa.“ Když ouředníci přišli, nechtěl se Honza k ničemu přiznat, řka, že nebyl doma, že je žena blázen, kdo ví, kterak tam peníze přišly. Zavolali ženu a ptali se, kdy muž peníze zakopával.

„Před potopou světa,“ odpověděla žena a pevně na tom stála.

Když s ní nemohli páni ničeho svést a muž zapíral, nechali to být, a tak ušel Honza trestu.